

Du įvaikiai iš karto

Su Vida susitinkame pasikalbėti apie tai, kaip ji su vyru Mantu ryžosi vienu sykiu įsivaikinti du vaikus – broliuką ir sesutę. Įvaikinimas – labai rimtas žingsnis, tad ir su vienu vaiku pradžioje būna nelengva, o ką jau kalbėti apie du... Bet Vida šneka apie šį savo poelgį kaip apie visai paprastą dalyką.

Moteris pasakoja visą laiką norėjusi turėti du vaikus. Kai susitaikė su mintimi, jog biologinių vaikų nesulauks ir augins tik įvaikintus, atrodė akivaizdu, kad jie turi būti du, ir abu mažiukai. Netgi būtų

norėjusi dvynukų, bet turbūt tokio pasiūlymo iš įvaikinimo tarnybos sulaukti nebūtų realu, taigi tokio pageidavimo ir nenurodė. Paraiškoje, kurioje reikia įrašyti, kokio vaiko pageidautų, pažymėjo, kad tai turi būti berniukas ir mergaitė, abiejų amžius – iki trejų metų. Sutvarkę formalumus abu su vyru nusiteikė, kad reikės ilgai laukti, tačiau pasiūlymo įsivaikinti sulaukė gana greitai – praėjus maždaug pusmečiui nuo tada, kai buvo pateikti dokumentai.

Pradžioje pamatė vaikučių nuotraukas ir gavo šiek tiek informacijos apie juos. Netrukus nuvažiavo iš Vilniaus į kitą Lietuvos galą jų aplankyti, o ten, kai tik Vida pamatė mergaitę, iš karto ja susižavėjo ir abejonių dėl įvaikinimo nebeliko.

Kritika įvaikinimo sistemai

Pašnekovė aptaria labai subtilų reikalą: „Manau, nėra gerai tai, kad įvaikintojams

skiriamas vienas konkretus vaikas. Kai sulauki „paskirtojo“, jo galima atsisakyti, tačiau naujo teks laukti kelis mėnesius, o jeigu ir jo atsisakysi, jau atrodyti keistai... Bet jeigu iš karto įvaikinsi tą vaiką, kurį tau skiria, gali jo ir nepamilti.

Apie tai pašneka ir kiti būsimi įvaikintojai, tik vengia tai aptarinėti viešai. Gerai, kad mūsų atveju tarp mūsų ir vaikučių iš karto įvyko „cheminė reakcija“, dėl kurios pajutome, jog šie vaikai mums tinka, bet jeigu to nebūtų įvykę?.. Ar tai nebūtų tas pats, kas vedybos su vyru, kurį moteriai išrinko jos giminės?

Manau, būtų daug geriau, jei vaiką būtų galima patiems pasirinkti iš kelių galimų variantų, pajutus, su kuriuo mažyliu sieja artimas ryšys.“

Oponentai teigia, kad vaikas – ne prekė, kurią renkamės parduotuvėje. Tačiau juk mes ir antrąsias puses, ir augintinius renkamės patys iš įvairiausių galimų variantų, tad gal tikrai neteisinga, jog vaiką paskiria kiti?..

Rūpesčiai prislopino džiaugsmą

Vaikučius Vida su vyru pas save parsivežė prieš pustrėčių metų. Dabar Jonukui 4,5 m., Viktorijai – 3 m., ir jie visi jaučiasi kaip tikra šeima. Pradžioje, kai vaikai tėvius pavadindavo mama ir tėčiu, šie pasijusdavo pakylėti ir įvertinti, o dabar tai atrodo savaime suprantamas dalykas. Taip juos vadinti vaikai pradėjo ne iš karto – gal pusmetį tiesiog kviesdavo žodžiais „ateik“ ar „pasižiūrėk“ be jokio kreipinio. Bet kai giminės kelis kartus parodė ir pasakė: „Čia tavo mama, čia – tėtis“, vaikučiai palengva ėmė vartoti šiuos žodžius.

Kai Vida su vyru vaikus pasiėmė į savo namus, mergytė dar nė nemokėjo vaikščioti. Klausiu, turbūt su tokiais mažais pamatinukais (amžiaus skirtumas tarp jų – 1 m. 3 mėn.) buvo labai sunku? Moteris atsako: „Labai džiaugėmės, kad pagaliau išsipildė mūsų noras turėti vaikų. Užgriuvę rūpesčiai tą džiaugsmą netrukus prislopino, bet susitvarkėme.“

Bendradarbės iš anksto Vidai sakė, kad neįsivajotų, jog turint vaikų jie per dienas gražiai sau žais. Ir per VŠĮ „Sotas“ rengtus GIMK mokymus, kuriuose privalo dalyvauti būsimi tėviai ir globėjai, jie buvo raginami nusiimti rožinius akinius ir nusiteikti, kad, turint išsvajotus vaikus, gyvenimas netaps idealus, – įvairkintojai neišvengiamai susiduria su visokiais sunkumais.

Ir vis tiek, pasak Vidos, susidūrus su realybe pasirodo, kad daug kas yra kitaip, nei įsivaizdavai: „Gal tik 20 proc. išgyvenimų realybėje sutapo su mano fantazijomis, kaip viskas bus.“ Ji nesitikėjo, kad vaikai per dienas spalvins knygutes, bet nesitikėjo ir to, kad jie bus tokie judrūs.

Triukšmas iki trijų nakties

Abu su vyru prisibijoję ilgos kelionės su vaikais iš globos namų į sostinę, bet viskas praėjo sklandžiai. Užtat niekaip nebūtų įsivaizdavę, kad jų berniuką naujuosiuose namuose labai sudomins galimybė pačiam uždarinėti duris ir junginėti šviesą (taip nutiko turbūt todėl, kad vaikų namuose mažiesiems neleidžiama liesti durų rankenų bei elektros jungiklių).

Taigi berniukas nėjo į lovą ir duris su didžiausiu trenksmu darinėjo pusę nakties, dar ir sesei trukdė miegoti, o sutrikę tėviai nesugalvojo, kaip jį įvilinti į lovą. Galiausiai jis išvargęs užmigo apie 3 val. nakties... Savo naujų pomėgių – durų

varstymo ir elektros junginėjimo – Jonukas neužmiršo dar ilgai, tad mama persikraustė miegoti į vaikų kambarį, kad jis nors vakarais elgtųsi ramiau. Na, o vienas pirmųjų tėčio darbų buvo sureguliuoti duris, kad jos garsiai nesitranskytų.

Rūpesčių ir lakstymo paskui vaikus pradžioje buvo tiek, kad Vida per kelis mėnesius numetė 14 kg svorio, – jai nebuvo nei laiko, nei noro valgyti.

Iš pradžių, kol vaikai dar nemokėjo aiškiai kalbėti, nuolat būdavo sunku suprasti, ko jie nori. Jonukas turėjo įprotį kaskart, kai kažko užsimano, zirzti labai nemaloniui, iš proto varančiu balsu. Mama vis kantriai aiškindavo, kad reikia pasakyti ar parodyti, ko jam reikia, taigi bjauraus niurzgėjimo sumažėjo. Ir dėl kitų dalykų šeimoje paprastai pavyksta sutarti gražiuoju. Tik berniukas iki šiol nemoka kultūringai elgtis poliklinikoje – gydytojos kabinete tai lenda už kėdės, tai į stalo stalčių...

Viktorija visą laiką būdavo miela ir lengviau sukalbama nei brolis. Tik labai mėgo daryti spintoje tvarką – visus drabužius iš jos išmesdavo ant grindų. Iš pradžių mama juos dar tvarkingai sulankstydavo, dėdama atgal, bet, kadangi tai kartodavosi po kelis kartus per dieną, pradėjo dėti bet kaip.

vienam, paskui tuoj jos prirėkdavo kitam. Netrukus pastebėjo, kad, kai suserga vienas, geriau namie palaikyti abu, – už tą laiką auklei teks mokėti daugiau, tačiau po to bus ilgesnis tarpsnis be ligų.

Grįžo į darbą ir pailsėjo

Vida turėjo galimybę išeiti vaiko priežiūros atostogų ir gauti „Sodros“ pašalpą, kaip ir savo biologinius vaikus auginančios mamos. Kai mažajai buvo beveik dveji, ji ryžosi vaikus leisti į darželį, o pati grįžo į darbą. Štai tada darbe, pasak pašnekovės, ji pagaliau galėjo pailsėti.

Dabar, kai Vida pajunta, kad labai pavargę nuo vaikų ir namų ruošos, paprašo vyro, kad valandėlę jis pabūtų su vaikais, o pati eina pailsėti... pasiėmusi tam skirtus ausų kamštukus.

Kaip jau minėta, abu mažyliai labai judrūs. Štai per vieną gimtadienį bėgiojo ir šėlo 6 val. be jokios pertraukos. Jonukas, būdamas ketverių, apibėga visą ratą aplink mokyklos stadioną. Sunku juos įkalbėti atsisėdus prie stalo kažką papiešti ar padėlioti – jiems labiau patinka lankytis po namus. Mama svarsto, gal tokiam judriam berniukui tiktų lankyti lengvąją atletiką, kad savo energiją nukreiptų tin-

Pradžioje, kai vaikai tėvius pavadindavo mama ir tėčiu, šie pasijusdavo pakylėti ir įvertinti, o dabar tai atrodo savaime suprantama.

Iš nežinojimo kviesdavo greitąją

Laikui bėgant tėviai išmoko susitvarkyti ir su vaikų ligomis. Iš pradžių, kai kuris vaikas sukosėdavo ar kuriam pakildavo temperatūra, patirties neturintys sutuoktiniai nesuprasdavo, ar tai rimta, ar ne. Ne kartą išsigandę dėl smulkmenos ir greitąją išsikvietė. Dabar jau aišku, kada vaikus puola paprastas virusas, kada situacija rimtesnė.

Tiesa, pirmaisiais metais nuėję į darželį vaikai daug sirgo, ir kartais reikėdavo samdyti auklę, kad juos prižiūrėtų, o tada auklei tekdavo atiduoti didžiąją dalį savo uždarbio. Iš pradžių samdydavo auklę

kama linkme? Tačiau neramu dėl to, kad jo širdelė truputį nesveikuoja (kai rašė paraišką įsivaikinti, nurodė, kad vaikai gali turėti nedidelių sveikatos sutrikimų).

Keletas auklėjimo principų

Vida sako vaikų dėka išmokusi kantrybės. Prireikus kantriai kartoja ir kartoja jiems tuos pačius dalykus – juk skaitė, kad kartais vaikas ima laikytis naujos taisyklės tik tada, kai išgirsta ją 200 kartų.

Užtai moters neįtikino patarimas, kad su vaikais reikia šnekėtis kuo paprastesniais sakiniais, – juk, jei kalbėsi su vaiku vien tais žodžiais, kuriuos jis supranta, jis taip ir neišmoks nieko naujo. Tad ji ▶

◀ stengiasi tą patį pasakyti ir paprastai, ir sudėtingiau, ir, žiūrėdamas broliuką bei sesutę jau kartuoja naują žodį. Apskritai tėviams labai įdomu stebėti, kaip mažieji vis auga ir mokosi. Štai neseniai mergaitė pradėjo rinktis rūbus – šito nesivilksiu, anas negražus...

Abu su vyru labai stengiasi vaikams girdint nesiginčyti. Jeigu kyla noras tarpusavyje kažką pikčiau pasiaiškinti, stengiasi tą padaryti, kai vaikai negirdi.

Brolis ir sesė seniau visai nesimušdavo. Tik kartą kieme priėjęs berniukas nei iš

Dar tėviai pastebėjo, kad jeigu vaikams mažiau draudi žiūrėti televizorių, tai jiems jis nusibosta, patys jį išjungia ir eina žaisti. O jeigu suaugusieji visą laiką kartotų, kad televizoriaus žiūrėti nevalia, ko gero, vaikams daug labiau to norėtųsi.

Jie turės vienas kitą

Visa tai Vida pasakoja nesiskųsdama ir nedejuodama. Patikina, kad, nors ir kyla sunkumų, juodu su vyru nė sykio nesuabejojo dėl to, kad įsivaikinti reikėjo.

neklusiami vis pasakyti, kad juos myli, ir apkabinti. O kartais susimąsto, jog ir suaugusieji vienas kitam turėtų dažniau sakyti malonius žodžius.

Taip pat pašnekovė tikina, kad nė karto nesusimąstė apie tai, jog būtų užtekę vieno vaiko vietoje dviejų. Ji netgi norėtų įsivaikinti trečią vaikėlį, visai mažiuką, ir auginti jį nuo kūdikystės, bet vyras tam prieštarauja, na, ir ji pati abejoja, ar vyresniame amžiuje nebūtų sunku kūdikį nešioti ant rankų.

Su vienu vaiku, žinoma, būtų lengviau, bet ir mažiau smagu. Be to, pasak pašnekovės, kai Viktorija ir Jonas galutinai suvoks, kad buvo įvaikinti, nesijaus visiškai vieni – juk turės vienas kitą. Tėviai ir dabar neslepia nuo aplinkinių to fakto, kad nėra vaikučių biologiniai tėvai. Vida bijo tik vieno – jai šiuolaikiniai vaikai atrodo labai žiaurūs, tad sužinoję, kad brolis ir sesė buvo įvaikinti, gali iš jų šaipytis.

Ką Vida patartų kitiems žmonėms, kurie galvoja apie įvaikinimą, bet abejoja, ar tikrai verta žengti šį žingsnį? Ji sako: „Reikėtų sulaukti, kol visos abejonės išsisklaidys ir kol tikrai pajusite, kad esate tam pasirengę.“

GINTARĖ KAIRYTĖ

Ne veltui būsimi tėviai mokymų metu raginami nusiimti rožinius akinius ir nusiteikti, kad, gavus išsvajotus vaikus, gyvenimas netaps idealus.

šio, nei iš to pastūmė Jonuką. Šis labai nustebė, bet jau tą pačią dieną pats pamėgino stumti sesutę. Vis dėlto didesnių tarpusavyje kivirčių vaikai išvengia, nors, žinoma, būna, kad abiem prireikia to paties žaislo.

Dabar gyvenimas aktyvus ir įdomus, o be mylimų vaikų būtų liūdna, tuščia. Džiugina jų smulkios išdaigos ir švelnūs apkabtinimai, be to, jie kelis kartus per dieną paklausia: „Mama, ar tu mane myli? Tėte, ar tu mane myli?“ Tėvai jiems stengiasi nė

